

Dobrý den,

rád bych nejprve u této slavnostní a taky trochu smutné chvíle přivítal všechny přítomné: učitele, známé a kamarády, ale především své spolužáky - "deváťáky".

Přihlášky byly podány, my byli přijati na střední školy a už nám tak zbývá jedině: poohlédnout se zpět a rozloučit se. Není to ale až tak jednoduché, jelikož první stupeň si skoro nikdo nevybavuje. Spousta lidí odcházela, přicházela, nebo se dokonce vracela...

Nikdy nezapomeneme na společné zážitky, školní výlety a exkurze, mé hlášky, Dominikovy a Danovy vtípky, věčné provokování vyučujících, Sára přehnanou aktivitu, Míši záchvaty smíchu, Honzova nepozornost, či změny image. Prostě se pořád dělo něco nezapomenutelného. A teď, právě teď přichází ta chvíle, kdy si máme uvědomit, že to vše je pryč. My si to uvědomujeme již dlouho, avšak teprve dnes to na nás padá. Nikdy už společně nezasedneme do lavic, nebudeme čelit nečekané kontrolce z češtiny. Ne, není to špatně, jen už nebudeme říkat "my". Najednou se rozutečeme a každý z nás půjde svou vlastní cestou. Ať už na učiliště, obchodní akademie či gymnázia...

Zbývá tedy již jen poděkovat. Poděkovat zejména všem učitelům - ať už oblíbeným, či méně -, kteří nás připravovali nejen na pubertu, ale i na budoucí studia na středních školách. Děkujeme jim, že nám dali pomyslnou mapu, díky níž se na další, delší a těžší cestě životem neztratíme. A my se neztratíme, my ne!

Já osobně bych chtěl ještě poděkovat všem za jejich důvěru ve mě, že mě pověřili říct za ně to, co všichni cítíme. Velký dík patří i panu třídnímu učiteli Lintnerovi, se kterým jsme se vždy radili a jako jediný dokázal zkrotit naše emoce a chování. A i když ze skříněk zmizí naše jmenovky a my budeme jednou zapomenuti...sami jistě nikdy na roky strávené na základní škole nezapomeneme!